

РЕШЕНИЕ

№ 2037

гр. Варна, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20213110108148 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявена искова молба, заведена във ВРС с рег. вх. № 13099/08.06.2021 г., надлежно уточнена с допълнителна молба от 25.06.2021 г. **от ищцата Н. М. ИВ., ЕГН *****, с адрес: ***, със съдебен адрес: ***, чрез адв.В.Д. А. против ответната О. В., ЕИК ***, представлявана от Кмета И. П., с адрес: ***, с цена на иска 229,98 лева.**

Ищцата основава исковата си молба на следните твърдени правно релевантни факти и обстоятелства: На 16.04.2021 год. (петък) рано сутринта между 7:50 - 8:10 часа на път към училището, в което учела дъщерята на ищцата (Национално училище по изкуствата „***“ - гр. Варна), по пътя от „***“ към „***“, Н. И. преминала с личния си автомобил през препятствие на пътното платно, представляващо дупка, която обхващала повече от половината от платното за движение, с неправилна форма и приблизителни размери около метър и половина в най-дългата си част и между 10-15 см. в дълбочина, с остри ръбове в краищата. Скоростта, с която се движела Н. И. била около от 30-40 км/ч, при натоварен пътен трафик и колони от автомобили в двете посоки. При тези обстоятелства, сочи ищцата Н. И., че било невъзможно да забележи препятствието на пътя и да реагира. В случай, че била предприела внезапно спиране, то тогава сочи ищцата, че щяла да предизвика верижно ПТП. Веднага след като преминала през дупката (точното място било на улица „***“ до номер ***) почувствала силен удар в препятствие, колата рязко дръпнала в дясно, успяла да спре след няколко метра, като причинила задръстване. Ищцата допуснала, че е спукала предна гума, но се оказало, че и двете гуми в дясно били спукани. При описаните по-горе обстоятелства, твърди ищцата в исковата си молба, че тя нямала друг избор освен да повика пътна помощ. В автомобила били ищцата, дъщеря ѝ А. (на 7 години към деня на инцидента), брата на ищцата и кучето ѝм, (порода „Акита“). Наложило се брата на ищцата да заведе детето на училище, за да не закъснее за първия учебен час, а ищцата останала да чака пътна

помощ. От пътна помощ взели автомобила и го откарали в сервиз.Разноските, които направила ищцата след инцидента за смяна на спуканите гуми и репатриране на автомобила, сочи ищцата, че били в размер на 229,98 лв. общо, които включвали 33,33 лв. пътна помощ за репатриране на автомобила до мястото на сервиза, в който сменили гумите, 158,32 лв. цена на два броя гуми, както и 38,33 лв. ДДС.

При тези горепосочени факти, ищцата в исковата си молба е посочила,че счита че са налице всички предвидени в закона елементи на фактическия състав на **непозволеното увреждане - чл. 49 ЗЗД**, обуславящи ангажирането на отговорността на ответника в лицето на О. В.. Съгласно цитираната разпоредба, възложителят на някаква работа отговарял за вредите, причинени при или по повод нейното изпълнение. Отговорността възниквала и когато вредите са причинени чрез бездействие за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата. Съгласно §7, ал. 1, т.4 от ЗМСМА, с влизане в сила на закона, общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване, пояснява ищцата, че преминавали в собственост на общините. Съгласно чл. 19, ал. 1 от Закон за пътищата, общинските пътища се стопанисвали от кметовете на съответните общини, като по силата на чл.30, ал.4 изграждането, ремонтът и поддържането на подземните съоръжения, тротоарите, велосипедните алеи, паркингите, пешеходните подлези, осветлението и крайпътното озеленяване по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии се организират от съответната община. От своя страна, подчертава още ищцата, че в чл. 31 от ЗП било предвидено, че ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. В същото време нормата на чл. 167, ал. 1 от ЗДВП задължавала лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него, като ал. 2 регламентирала правомощията на кметовете на общините във връзка със създаването на служби за контрол, които да следят за състоянието и изправността на пътната настилка в населените места. Съгласно чл. 48, т. 2. буква „а“ от ППЗП общините имали нормативно установено задължение да организират дейностите по поддържане на общинските пътища, с оглед на което отговорност за вредите, причинени вследствие неизпълнение на това задължение следвало да носи съответната община. Следователно, обобщава в исковата си молба ищцата Н.И., че ответната О. В. като собственик на общинските пътища и свързаните с тях съоръжения се явявала задължено във връзка с поддържането ѝм лице и пасивно легитимирана по предявения иск за вреди.

Ищцата е заявила, че счита че служителите на ответната община не са положили дължимата грижа като не са сигнализирали, не са обезопасили, както и не са предприели действия поне по „закърпване на дупката“ още повече предвид обстоятелството, че при ремонт и затваряне на пътя „****“ - к.к. „****“ този маршрут оставал единствен за гражданите, живущи в квартал „****“ да стигнат до центъра на гр.Варна, като по този начин предпоставили настъпването на вредоносните последици.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2, вр. чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗОС, вр. §7, т. 4 ПЗР ЗМСМА, улиците в рамките на населеното място, които не са част републиканската пътна мрежа, представляват публична общинска собственост, аргументира се още ищцата. В този смисъл Общината била длъжна да управлява предоставената ѝ собственост, в т.ч. улиците в рамките на населеното място, в интерес на населението и с грижата на добър стопанин - чл. 140 КРБ и чл. 11, ал. 1 ЗОС, да осигурява нормални и безопасни условия на живот на гражданите на територията ѝ, а дължимата грижа в полза на гражданите включвала както изграждане, така и ремонт и поддържане на улиците. Отговорността в настоящия случай на Общината,твърди ищцата,че е обективна, безвиновна, гаранционно-обезпечителна, отговорност по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

В изпълнение на дадените от съда указания, в срок **с писмена уточнителна молба от 25.06.2021 год., ищцата е пояснила и допълнила твърденията си в следния смисъл:** Доколкото възложителят на някаква работа отговарял за вредите, причинени при или по повод нейното изпълнение, то отговорността възниквала и когато вредите са причинени чрез

бездействие за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата. Ремонтът и поддържането на общинските пътища следвало да се осъществява от общините. **Лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него** (чл. 167, ал.1 от ЗДвП). Законово били регламентирани правомощията на Кметовете на Общините във връзка със **създаването на служби за контрол, които да следят за състоянието и изправността на пътната настилка в населените места** (чл.167, ал.2 от ЗДвП). Съгласно чл.48, т.2, буква „а“ ППЗП Общините имали нормативно установено задължение да организират дейностите по поддържане на общинските пътища, с оглед на което отговорност за вредите, причинени вследствие неизпълнение на това задължение следвало да носи съответната община. При така изложеното по -горе, ищцата е уточнила, че **желае ангажиране на отговорността на ответника в качеството му на възложител на работа по смисъла на чл.49 ЗЗД.**

В този смисъл ищцата е отправила и искането си до съда : да бъде постановено Решение по силата на което и на основание чл.49 вр.чл.45 ЗЗД да бъде осъдена ответната О. В. да заплати на ищцата Н.И. сумата от **229,98 лв.** която сума представлява стойността на два броя гуми и пътна помощ за репатриране на МПС до автосервиз, **ведно със законната лихва за забава** считано от **16.04.2021г.** - датата на настъпване на увреждането (преминаване на управлявания от ищцата л.а. през небезопасна дупка на пътя в гр.Варна, на ул.“****“ до № ***, довело до спукване на двете десни гуми на л.а.) до окончателното изплащане на сумата на основание чл.84, ал.3 от ЗЗД. В уточнителната си молба ищцата в изпълнение на дадените ѝ указания е посочила банкова сметка водена при *** АД с титуляр Н. М. ИВ., с реквизити на сметката IBAN *** и BIC ***, по която ответната страна би могла да извърши плащане. В подкрепа на твърденията и исканията си ищцата е направила доказателствени искания.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна, чрез юрисконсулт Г. Е. П. е депозирала отговор на исковата молба. Ответната страна намира исковата молба за процесуално допустима, но **необоснована и неоснователна по следните съображения:** Ответната страна счита, че за да е налице отговорност на О. В. на основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, е необходимо пълно и главно доказване (по аргумент на чл.154 ГПК) на елементите на фактическия състав, а именно: противоправно деяние на лице, на което е възложена работа и причинно - следствена връзка между противоправното поведение и вредоносен резултат, изразяващ се в настоящия случай в претърпени от ищцата имуществени вреди. Съгласно нормата на чл.154 ГПК, сочи процесуалният представител на О. В., че ищцата трябва по пътя на пълното и главно доказване да установи, че е налице причинно - следствена връзка между визираното в исковата извършено от О. В. неправомерно деяние / действие или бездействие, в резултат на което са настъпили твърдените в исковата молба вреди от посочения вид и размер.

Ответната О. В., чрез процесуалния си представител оспорва наведените в исковата молба доводи относно вмененото на О. В. бездействие, вследствие на което ищцата претърпяла твърдените от нея имуществени вреди, като счита, че изложените обстоятелства не отговаряли на фактическата обстановка. В настоящия случай, възразява ответната страна, че липсвал протокол от ПТП, издаден от органите на Пътна полиция, от който да е видно реализирането не процесното събитие относно време, място и начин на настъпване на същото. В този ред на мисли, процесуалният представител на О. В. намира за необходимо да отбележи, че от представения снимков материал към исковата молба за сведение, по никакъв начин не се индивидуализирало и конкретизирало точно мястото на настъпване на твърдяното събитие, доколкото не ставало ясно, че се касаело именно за процесния участък, както и че същия бил изготвен към датата на деликта, доколкото липсвали индивидуализиращи белези. С оглед на изложеното и процесуалния представител на ответната Община, че се компрометирало и наличието на причинно - следствена връзка .

На следващо място процесуалния представител на О. В. сочи, че съгласно чл. 20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата, водачите на ППС са длъжни да съобразяват скоростта

си на движение с атмосферните условия, релефа на местността , състоянието на пътя и превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия и видимост, да бъдат в състояние да спрат при налична опасност на пътя.

В настоящия случай, според ответната страна, по делото не били ангажирани категорични доказателства, че ищцата при управление на автомобила си се движела със скорост, съобразена с императивната правна норма. На следващо място , процесуалният представител на О. В. е намерил за необходимо да отбележи, че в исковата молба било изложено, че процесното събитие настъпило в ранните часове на деня, а именно между 07,50 ч. и 08,10 ч., като не били наведени твърдения за лоши метрологични условия. По същество счита процесуалният представител на О. В., че в действителност ако твърдяното препятствие към процесната дата било налично на пътното платно, то ищцата движейки се с допустима скорост, би могла от дълго разстояние да възприеме процесната неравност и да предотврати настъпването на вредоносното събитие. Спорно за ответната страна е обстоятелството дали вредоносното събитие настъпило вследствие на виновното поведение на О. В. или на това на ищцата.

На следващо място в отговора на искова молба ответната страна е изразила становище и по отношение на искането за заплащане на законна лихва от датата на деликта до окончателното изплащане на сумата, считайки че в случай, че бъде уважен иска, то началния момент за дължима лихва би следвало да бъде датата на завеждане на исковата молба аргументирайки се с ТР № 3/22.04.2005г. по т. гр. д. № 3/2004, ОСНК на ВКС, в което бил коментиран въпроса кой е началния момент на забавата и съответно дължимостта на законна лихва върху сумата на обезщетението. Прието било, че когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установявало в производството по обезщетяването). С оглед на което счита О. В., че законна лихва върху сумата на обезщетението за имуществени вреди следва да се дължи от момента на предявяването на исковата молба, в случай че бъде доказана вината на ответника О. В..

На последно място ответната страна е изразила становище по доказателствата, а в писмена молба преди първото съдебно заседание поддържа отговора на искова молба, желае отхвърляне на иска ведно с присъждане на разноските ,като заявява евентуално възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна .

В проведеното по делото второ и последно открито съдебно заседание ищцата, представлявана от адвокат В.А. желае съдът да уважи предявения иск като основателен и доказан ведно с присъждане на разноските съгласно представения списък по чл. 80 ГПК.

В същото съдебно заседание ответната страна, редовно уведомена, не изпраща представител .

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

От ангажираните по делото от ищцата писмени доказателства, представени с исковата молба : фактура № 54/21.04.2021 г., ведно с фискален бон от 21.04.2021 г. (оригинали); - л.8,9 свидетелство за регистрация, част I № 008356500; свидетелство за регистрация, част II № 008356500 – л.10; СУМПС № 283158705/14.12.2016 г. и контролен талон за застраховка гражданска отговорност – л. 11-12; удостоверение за техническа изправност за извършен технически преглед на 04.03.2021 г.- л. 13; сметка № 20210259764 за платена застрахователна премия –л. 14; застрахователна полица № BG/03/120002929406; контролен талон за застраховка гражданска отговорност и контролен талон № 5947625/16.12.2016 г.; приходна квитанция № 5305074482/04.03.2021 г.- л.15 -17 се установява, че ищцата е собственик на л.а. ** с ДКН № **** , правоспособен водач, както и че е изпълнила задълженията си да застрахова л.а., и платила дължимите се данъци за МПС-то.От приложените на л.12 и на л.13 заверени за вярност с оригинала копия на удостоверения за техническа изправност се констатира, че л.а. на ищцата е бил**

технически изправен, преминал технически преглед на 04.03.2021 г.

Приобщената на л. 9 –ти в оригинал данъчна фактура от дата 21.04.2021 г. и скрепления към същия първичен счетоводен документ касов бон от дата 21.04.2021 г. в оригинал доказват факта, че на посочената дата 21.04.2021 г. ищцата е заплатила на трето на спора юридическо лице „**** „ ЕООД сумата от 229,98 лв. от която 33,33 лв. за пътна помощ и 158,32 лв. за 2 броя гуми 205/50/17 с включен ДДС / данъчна основа 191, 65 лв. и ДДС 38,33 лв. / .

Ищцата е твърдяла, че на 16 април 2021 г., в гр.Варна, при управление на лекия си автомобил по ул. „*** „, до номер *** навлязла в небезопасна дупка на пътното платно, като в резултат на това се наложило да повика пътна помощ и да смени двете гуми, които се спускали, за което е представила и данъчната фактура и касов бон .

Ответната страна е оспорила иска по основание, като е твърдяла, че пътят в същия участък е бил ремонтиран и че поради нарушение на правилата на чл.20 ЗДвП ищцата ако е навлязла в твърдяното препятствие на пътя, няма основание да ангажира отговорността на ответната Община, както и че липсва причинно –следствената връзка като елемент на фактическия състав по чл.49 ЗЗД.

За пълното изясняване на фактическата страна на спора по делото е проведена съдебна автотехническа експертиза, допуснато е събиране на гласни доказателства и са събрани и допълнителни писмени, представени от ответната О. В., след снабдяване на ищцата със съдебно удостоверение .

От заключението по допуснатата по делото, приобщена и неоспорена съдебно автотехническа експертиза, възложена на вещото лице Хр.К. (л. 56 – 58) по делото се установява и доказва, че към датата на експертизата (депозирана във ВРС на 14.10.2021 г.) посочената от ищцата в исковата молба неравност –дупка на ул. „ *** „, до номер *** нече не съществува . В.л. е дало заключение, че положената асфалтова настилка е с размери : дължина 2,80 м. и ширина 1,55 м. От отговора на втория поставен към автоексперта въпрос (л. 58) се установява, че по пътя от „ *** „ към „*** „, ищцата Н.И. премивала с личния си автомобил през препятствие на пътното платно, представляващо дупка, която обхващала повече от половината платно за движение , с неправилна форма и приблизителни размери около метър и половина в най-дългата си част и между 10 -15 см. в дълбочина с остри ръбове по краищата, а скоростта с която Н.И. се движела била около 30 -40 км/м, при натоварен трафик и с колони от автомобили в двете посоки . При тези обстоятелства заключава в.л. инж.К., че е било невъзможно ищцата да забележи препятствието на пътя и да реагира . На третия последен поставен въпрос автоексперта е дал отговор, че нанесените щети по увредения автомобил е възможно да са причинени по посочения в исковата молба механизъм на настъпването ѝм , а именно – преминаване на автомобил през препятствие на пътното платно , представляващо дупка ,която обхваща повече от половината от пътното платно за движение с неправилна форма и приблизителни размери около метър и половина в най – дългата си част и между 10 -15 см. в дълбочина с остри ръбове по краищата .

При разпита на вещото лице в открито съдебно заседание вещото лице поддържа

експертното си заключение, като повтаря обстоятелствената част на САТЕ ,а именно че за изготвяне на заключението е постил мястото , където се твърди че е настъпил инцидента , допълвайки че и от снимковия материал представен с исковата молба се вижда, че въпросната дупка е с доста голяма дълбочина и е напълно възможно да се получи това спукване на двата броя гуми.В.л. К. сочи още, че ако е имало някакъв друг дефект , той нямало на настъпи на процесната дупка , а можело да настъпи 20 метра по-нагоре , на равен участък, или - причината за спукването на двете гуми и именно въпросната дупка .

Така даденото заключение на в.л. К. напълно кореспондира с изложеното от ищцата в исковата молба , събраните по делото гласни доказателства и изисканите и представени от О. В. допълнителни писмени доказателства.

От показанията на свидетеля И. Й. – брат на ищцата, дадени пред съда в първото открито съдебно заседание се установява, че същият е бил пряк очевидец на инцидента. Св.Й. хронологично и последователно е разказал че преди и по време на инцидента той е бил в лекия автомобил управляван от ищцата и негова сестра заедно с племенничката му, която била първи клас и куче, като това била причината за да са заедно- детето учело в Музикалното училище трябвало да е сутринта на училище и затова тръгнали заедно за да може Й. да слезе на сп.Почивка да разходи кучето и на връщане, след като сестра му остави дъщеря си на училище да прибере брат си и кучето от разходка . Към датата на инцидента , обяснява св.Й. че пътя “Варна – ****“ бил затворен , поради което целия трафик бил насочен само през „Горна – *** “, като поради това те излезли долу на пътя .В двете страни твърди св.Й. ,че се движели в трафик, като при тях и след тях имало колие , поради което и се карало максимум с 40 км/ч. Конкретното навлизане на управлявания от ищцата л.а. във въпросната дупка свидетелят описва с думите : „Просто усещането е като във влак - „трак-трак" два пъти едно след друго, за секунди става и усещането, и звукът са такива както като се сменят лентите. „, Самата кола, тъй като с двете гуми - предна и задна дясна, спряла, станало „тапа „- отгоре и отдолу коли, и те спуснали някъде 100 м максимум, за да излязат да освободят движението. Дупката според свидетеля си била е сериозна, немалка дупка - около 1,5 м,поради което като се карало в колона не можело да се види, след това св.Й. се върнал и я видял. Индикация за дупката нямало по никакъв начин, обяснява свидетеля , не можело да се заобиколи, трябвало да се влезе в насрещното, около метър и половина някъде най-малко в най-широката си част, но тя е и напред още, като дълбочина минимум 10-15 см, била остра, съпротивлението се усетило. Инцидентът се случил през април месец, заявява свидетеля, не било дъждовно, нямало мъгла - сухо време било, ясно време, в 8 ч. сутринта, 8 ч. без 10 мин. беше.След инцидента свидетеля и племенницата му взели едно такси и той я завел на училище,а сестра му останала до колата с кучето, то е в багажника, тъй като кучето било голямо и след това тя се обадила на брат си, че е извикала Пътна помощ и той вече на връщане пак с такси отишъл при нея .Свидетелят е обяснил ,че сменили и двете гуми на място в сервиза, че л.а.на сестра му е марка „*** „, модел „*** „, с 2 врати ,сравнително нова, поддържана, нямало как да е , т.к. с нея се возела сестра му и детето .Гумите сочи още свидетеля, че били летни със сигурност, защото няколко дена преди това се сменили, но

били един сезон, 4 месеца гуми, защото се сменят летни - зимни, за марка свидетеля не отрича че не може да се сети, нито колко е платила сестра му.

От приложените на листи 72 – 78 доказателства от ответната страна безспорно се установява , че ответната О. В. е възложила с възлагателно писмо с номер Д2100081ВН_002ВН/ 25.06.2021 г., копие от което е представено , в изпълнение на Договор № 2000810ВН/11.06.2021 г.относно „ Текущ ремонт на пътна и улична мрежа, пътни съоръжения, паркове и елементи на техническата инфраструктура за нуждите на О. В. на територията на р-н „Приморски „, текущ ремонт, който бил извършен на асфалтовата настилка на улица „*** „, – 9 м 2. От всички цитирани и представени от О. В. писмени доказателства приложени на л. 72 – 78 по делото по същество се установява, че ремонта на улица „***“ е възложен от О. В. на фирма „***“, АД в изпълнение на договор от 11.06.2021 г. чрез възлагателно писмо от 25.6.2021 г. с посочен срок на изпълнение 31.8.2021 г. Тези факти са достатъчни да се изведе извод,че към месец април поне девет квадратни метра от улица Арх. „*** Й. „ са се нуждаели от ремонт, т.к. ремонта е възложен на дата 22.6.2021 г. Извършването на ремонта на този участък се установява чрез САТЕ на в. л. К., който е установил, че към датата на експертизата процесната дупка на пътя на посочената в исковата молба улица и номер вече не съществува .

Въз основа на установеното по-горе от фактическа страна, съдът достигна до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Анализирайки събрания доказателствен материал в съвкупност и поотделно съдът прави извода, че исковата претенция е доказана изцяло и по основание и по размер , поради което следва да бъде уважена,по начина, по който е сезиран съда .

Съдът с неоспорения от страните доклад е приел, че предявените искове намират правното си основание в чл. 49, вр. чл.50 от ЗЗД, вр. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.За да определи квалификацията на иска съдът се позовавал на ППВС № 17/18.11.1963 г. и ППВС № 9/28.12.1966 г., като в първото постановление е указано на съдилищата, че : „Възможни са случаи, когато вредите настъпват в резултат както от вещта, така от виновното поведение на дадено лице. Тогава вече отговорността на този, който е възложил работата и същевременно е собственик на вредоносната вещ или тя се намира под негов надзор, се основава едновременно на чл. 49 и 50 ЗЗД“.По предявения иск съдът е разпределил доказателствената тежест между страните както следва:Съгласно разпоредбата на чл. 154 ГПК съдът е указал и на двете страни,че всяка една от тях следва да установи и докаже твърденията си и възраженията си - т.е. фактите и обстоятелствата въз основа на които черпи положителни за себе си права.На основание чл.146 ГПК в тежест на ищцата е било възложено доказването на следните релевантни за делото факти по предявения иск а именно: че на твърдяната в исковата молба дата, време и място и начин е претърпяла имуществените вреди (описани подробно по-горе), чиято обезвреда се желае; да установи и докаже,че именно неравността на пътя - дупка на пътя (път, собствен на О. В.) и навлизането на управлявания от ищцата л.а. в дупката на пътя са в пряка причинно - следствена връзка с причинените ѝ от наличната неравност имуществени вреди - заплащане на сума за репатриране на л.а. и за 2 броя гуми, т.е. вредите свързани със спукването на двете десни гуми на л.а на ищцата, при навлизането на л.а. в неравността на пътя.В тежест на ищцата е било да установи и докаже претенцията си и по размер, така както ясно е посочила в исковата и уточнителната молби,твърденията си, че освен главното парично задължение ответната страна ѝ дължи и законната лихва върху исковата сума, считано от датата на причиняване на щетите по собствения на ищцата л.а. до

окончателното изплащане на вземането. **В тежест на ответника** съдът е възложил да установи своите възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, в това число и направеното в срока за отговор възражение за поведение на ищцата попадащо под хипотезата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД; да установи и докаже, че ако е имало неравност на пътя, то твърдяното навлизане на л.а. на ищцата в тази неравност се дължи единствено и само на вината на ищцата, която не е спазила императивните разпоредби на ЗДвП; да установи и докаже фактите и обстоятелствата на които се позовава в отговора на искова молба изключващи отговорността на ответната О. В..

Разпределената тежест на доказване и ангажираните по делото доказателства мотивират съда да изведе правния извод, че претенцията на ищцата е доказана по основание и размер .

Съгласно разпоредбата на **чл. 8 ал. 3 от Закона за пътищата**, общинските пътища са публична общинска собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 31 от Закона за пътищата, изграждането, ремонта и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Ремонт на пътищата по смисъла на легалната дефиниция в § 1 т.13 от ДР на ЗП представлява дейност по възстановяването или подобряването на транспортно-експлоатационните качества на пътищата и привеждането им в съответствие с изискванията на движението. Поддържане на пътищата по смисъла на легалната дефиниция в § 1 т.14 от ДР на Закона за пътищата представлява дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническата отчетност на пътищата. Разпоредбата на чл.167, ал.1 от Закона за движение по пътищата задължава лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок, за което чл.167, ал. 2 ЗДвП предвижда служби за контрол, определени от кметовете на общините, които да контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка.

В съответствие с горните разпоредби съдът приема, че отговорността на Ответника О. В. почива както на основание чл. 49 ЗЗД – като лице, **възложило дейността** по поддържането на пътищата /за **бездействието** и на ответната община и на длъжностните лица, които е следвало да поддържат пътя в гр.Варна – т.е. лицата на които ответната община е била възложила дейността по поддържането на пътя/, така и на основание чл. 50 ЗЗД като собственик на вещта, в т.см. ППВС № 17/1963 г. - общински път, от която са произлезли вреди за ищцата – поради бездействието си по осъществяване на контрол по изпълнението на задълженията на концесионера по договора за поддържане на чистотата и поради неосигуряване на условия за безопасно движение по пътищата, съответно неизпълнение на задължения на общината по чл. 31 от Закона за пътищата – да осигури необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, което е в причинна връзка със

От страна на О. В. не са ангажирани никакви доказателства въз основа на които съдът да изведе извод или постави под съмнение установеното по делото, че на 16.04.2021 г. неравността на асфалтовата настилка на ул. “***” „, до номер *** във Варна - небезопасна

дупка, в която е пропаднала ищцата при управление на лекия си автомобил, че не е съществувала и като част от пътя да е била в състояние позволяващо и на водачите на МПС да се движат безопасно по точно този участък от пътя. Напротив дори от гласните доказателства допуснати в полза на ищцата, чрез показанията на св. Й. (брат на ищцата, но пряк очевидец), се изяснява, че именно дупката на пътя е станала причината ищцата да навлезе в това препятствие и да спука двете десни гуми на управлявания от нея л.а. Нещо повече – дори и автоексперта инж. К. е установил същия механизъм на причиняване на имуществените щети по л.а. на ищцата, изключвайки друга причина за появата ѝ. В пълна степен твърденията на ищцата се припокриват от изложеното от св. Й., чиито показания съдът кредитира като преки и непосредствени, обективно и компетентно даденото заключение на вещото лице К., представените от ищцата писмени доказателства. Така събраните по делото писмени и гласни доказателства, заключението по САТЕ не се намират и в разрез с представените допълнително писмени доказателства от ответната Община, а напротив – О. В. е доказала че пътния участък на който се е намирала процесната неравност /дупка / е ремонтиран, но това е станало месеци след 16.04.2021 г.

Предвид гореизложеното, съдът намира за установено по делото, че са налице всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане : деяние, противоправност на деянието, вина на съответните длъжностни лица, на които ответника е възложил изпълнението на дейността по ремонт на пътя, причинна връзка и вреди. Налице е причинени на ищцата имуществени вреди поради противоправно бездействие на ответника, отговарящ с оглед разпоредбите на чл. 49 и чл. 50 ЗЗД, както по основание, така и по размер се установява и от представената от ищцата фактура и касов бон, неоспорени от ответника. В същите са вписани двата разхода които ищцата е сторила за да приведе лекия си автомобил отново в движение. Не на последно място липсва какъвто и да е спор по делото, че пътя на който ищцата е попаднала в необезопасеното препятствие е общински, а и от представените от О. В. писмени доказателства този факт се потвърждава. Ето защо съдът приема, че ответната страна дължи възстановяване на причинените на ищцата имуществени щети.

Съдът намира възражението на ответната страна за нарушаване на правилата на чл. 20 ЗДвП от страна на ищцата за напълно недоказано, т.к. както от гласните доказателства, така и от САТЕ се установява несъмнено, че ищцата при интензивност на движението в този пътен участък дори и да е искала е нямало как да избегне неравността на пътя. В подкрепа на извода за основателност и доказаност на основанието и размера на иска е част и от задължителната за настоящата инстанция съдебна практика като например **Определение №32/19.02.2015 по дело №2269/2014 на ВКС, ГК, IV г.о. (постановено по реда на [чл. 290 ГПК.](#))**.

Приемайки главния иск за доказан по основание и размер, съдът следва да уважи и искането на ищцата за присъждане на законна лихва съгласно нормата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ответната страна е оспорила искането на ищцата за присъждане на законна лихва от датата на деликта, твърдейки че не ѝ е отправена покана. Трайна е съдебната практика, че при

непозволено увреждане дата на която е осъществен деликта е началната дата в която ответника изпада в забава, като в точно този смисъл е и посочената от ищцата в исковата молба норма на чл. 84 , ал.3 ЗЗД . Възражението на ответника за недължимост на законната лихва за забава от датата на увреждането би било основателно , но в хипотеза на чл. 55 , ал.1 пр.1 ЗЗД съгласно задължителното ТР № 5 / 2017 г. от 21.11.2019 г. на ОСГТК на ВКС постановено по тълкувателно дело 5 / 2017 г., хипотеза различна от настоящата , поради което и съдът присъжда в полза на ищцата законната лихва върху исковата сума считано от датата на увреждането 16.04.2021 г. и до окончателното плащане на вземането и съгл. чл. 86, ал.1 ЗЗД гласящ , че при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата.

При този изход на спора съдът следва да присъди дължимите се в полза на ищцата съдебно деловодни разноски . Приложеният по делото на лист 84 – ти списък по чл.80 ГПК ,представен от ищцата съдържа подробно описание на сторените от същата разноски – 50 лв. за платена държавна такса, 150 лв.депозит за САТЕ, 5 лв. за 1 брой съдебно удостоверение, 10 лева за издаване на удостоверение от О. В. – общо 215,10 лв. Тези разноски като доказани и по основание и по размер съдът присъжда на основание чл. 78,ал.1 ГПК в полза на ищцата и в тежест на ответната О. В.. По отношение на размера на адвокатското възнаграждение , което се желае да бъде присъдено в полза на ищцата съдът не с произнася по възражението на ответната О. В. за евентуална прекомерност по смисъла на чл. 78, ал.5 ГПК . Видно от лист 80 –ти ищцата е ползвала безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1 , т. 3 от Закона за адвокатурата съгласно Договор за правна защита и съдействие № 94/8.6.2021 г., Серия Б № 0000351344 , поради което и съдът следва да определи дължимото се от О. В. в полза на адвокат В.Д. А. ЕГН *****, с адрес *** адвокатско възнаграждение .Размерът на дължимото се адвокатско възнаграждение е определяем съгласно нормите на Наредба 1 / 2004 г . за минималните адвокатски възнаграждения, в случая съгл.чл. 7,ал.1 т.1 от същата 300,00 лв. Този размер на адвокатско възнаграждение съгласно чл. 38, ал.2 ЗАДв. съдът присъжда в полза на адв.А. и в тежест на ответната страна.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА О. В., БУЛСТАТ * , представлявана от Кмета И. П., с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата **Н. М. ИВ.,ЕГН *****,** с адрес: ***, със съдебен адрес: ***, представлявана от **адв.В.Д. А. от ВАК СУМАТА** от **229,98 лв.** (двеста двадесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки) която сума представлява стойността на два броя гуми и пътна помощ за репатриране на МПС до автосервиз, **ведно със законната лихва** за забава считано от **16.04.2021г.** - датата на настъпване на увреждането (преминаване на управлявания от ищцата л.а. през необезопасена дупка на пътя в гр.Варна, на ул.“****“ до № ***, довело до спукване на двете десни гуми на л.а.) до окончателното изплащане на сумата , на осн. чл. 49, вр. чл.50, вр. чл.45 и чл.86 ЗЗД .

Съгласно **чл.127, ал.4 ГПК** плащането на паричното вземане може да бъде извършено по посочения от ищцата начин – по банков път, по банкова сметка водена при *** АД с титуляр Н. М. ИВ., с реквизити на сметката IBAN *** и BIC ***.

ОСЪЖДА О. В., БУЛСТАТ ***, представлявана от **Кмета И. П.**, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата **Н. М. ИВ., ЕГН *******, с адрес: **г*******, ж.к. „****“ **СУМАТА** от общо **215,10 лв.** (двеста и петнадесет лева и десет стотинки) – сторените от ищцата пред настоящата инстанция **съдебно - деловодни разноси** за платени държавни такси и депозит за вещо лице, на основание **чл. 78, ал.1 ГПК**.

ОСЪЖДА О. В., БУЛСТАТ ***, представлявана от **Кмета И. П.**, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **В.Д. А. ЕГН *******, с адрес *** **СУМАТА** от общо **300,00 лв.** (триста лева) – **адвокатско възнаграждение** за осъщественото процесуално представителство на ищцата пред настоящата инстанция, **на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред **ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД** в **двуседмичен срок** от връчването на препис на страните.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните им представители.

Съдия при Районен съд – Варна: _____